

Pjesme

MILAN FRČKO

Vuske vulice

Koga oblaki skrivlejo
taj i znad vuske vulice prha.

Mogli smo sakaj,
al nesmo za to znali.

Ve je gotovo.

Cajti se igrajo z senjavama.
Nema imena.
Zmržnjena je čkomina.

Čovek zaobide sam sebe
a kak ne bo drugoga.

Zercala

Zercala čekajo na obraze:
moške, ženske, deteče, stare,
i mlade.

Si mi nekam gledimo,
rastepeni vu glibinama zercala,
popikavajoči se vu vreme, f kojemu
se skrivlejo nepoznati obrazi.

I baš ta nesigurnost vu sebe
zakeli me z prispodobom koja čubi spred
zercala.

Naprimer, z lepom i zbigecanom deklom
koja farba vusnice, predi nek se
fpoti vu lov.

Daj se zmisli, pajdaš dragi, zercala i našega
beljenja.

Al, nekomu se moramo smiluvati,
i suoščati z svojim bedastočama.

Cirkus

Skončal sem v reštu.
Z tatima i z dotepencima.
Dotepence so panduri odpelali
do Botova, tam so ih skipali,
i dale so išli cipelcugom do Mađarske.

Ja sem šnjofal gatre.
I to radi žene.
Rekel sam joj da jo bom zatokel če
mi još jeno odelo vužge.

V reštu sem se zmisllil cirkusa,
i žene koja je z obe roke držala dogaćki prot
i balanserala po drotu, koji je bil
jeno petnajst metri znad zemle.
Spod šatora so se čuli samo zdihaji.

Ta žena me podsetila i na kuraž
kojemu jeni plješčo a drugi ga tračajo.
Gruntal sem i o emigrantima.
Koja je njihova pripovest?
I oni bežijo od rata.

Fiškal neje ni spomenol ženo na drotu,
emigrante, il rat vu Siriji, nek se čudil
kak morem prhati v reštu
i doteknoti nebo.

Poslednja večera

Zmisli se čoveka, samog, na strmco.

Vu cajtu gda veter šnjofa kraluše
vu njegovu kupici, počel je risati Jezušu
koji vodo pretvara vu vino.
Živel je vu parko, na klopi, prekriti
z listjem, i z cajtungima.

Nešče drugi, vu rokama drži sonce,
i sluša Mocartovo glazbo.
I nišče mu nema kaj zameriti.
Med tem, srcu ne trebajo note.

Osamlenost, risanje, glazba i fučkanje
ftica. Si nekaj senjajo: vrčake pone čmela,
proščjenja, veselje, il smrt.

Gdo luče vu smetje
na dobrom je poto da i sam tak skonča.
Jeden je dirigent a si drugi igraj.